

ELS MENUTS I LES TIC. Les noves tecnologies de la informació i la comunicació (TIC) tenen grans possibilitats educatives, però l'aprenentatge, a casa i a l'escola, ha de ser acompanyat pels adults.

→ ELS NADIUS DIGITALS NO EXISTEIXEN

Un llibre de recent aparició en el qual també participa Oliver, *Los nativos digitales no existen* (Deusto), coordinat per Susana Lluna, experta en estratègia digital, i Javier Pedreira Garcia, Wicho, divulgador científic, ha introduït una interessant variable en el debat: la creença que l'aprenentatge tecnològic és innat en les noves generacions és absurd. I per aquesta raó, deixar els infants al seu albir davant els dispositius és una pessima opció. “Es tracta d'un toc d'atenció que, prèviament, ens havíem fet a nosaltres com a pares”, relata Lluna. La gènesi del llibre és una xerrada de l'any 2015 a la qual estava convidada aquesta experta. En acabant, una dona se li va acostar i li va contar que estava desesperada, que no sabia què fer perquè la seua filla adolescent no estiguera tot el dia enganxada al mòbil.

—I quines xarxes socials usa la seua filla?

—No en tinc ni idea.

“Em va semblar una barbaritat, perquè els xiquets i els joves no tenen ni idea de tecnologia. Pensem que són uns superdotats digitals i, en realitat, són maldrestes: no saben fer recerques avançades en Google, no tenen ni idea de cuidar la seua reputació, no saben de legalitat... Però els pares tampoc! Els deixes navegar des de molt xicotets, però no els ho estàs explicant”, argumenta Lluna. I rebla: “Com als pares no els interessa aquell món, miren cap a un altre costat”.

Altrament, sí que hi ha pares molt introduïts en el món digital, però sovint ho fan en funció dels seus interessos, desconnectats del que fan els fills. I tan enganxats com ells. “No es tracta únicament d'un problema amb els adolescents. Els pares són l'espill dels infants, i si et passes tot el dia enganxat al mòbil, com has de demanar als fills que no estiguen enganxats?”, es pregunta Lluna.

Un tema de sentit comú bàsic. En tot cas, com a estudiosa de la tecnologia i de les seues possibilitats, Lluna no creu que

el problema siga dels dispositius, “sinó de l'ús que nosaltres els donem”. “El que no té sentit és emprar el mòbil com un apaga-xiquets, sense donar-los un protocol d'ús, perquè ens interessa que es porten bé en un restaurant. Doncs si hi ha un temps per passar en família, no aneu a un local tancat, aneu al parc”, etziba Lluna, qui també advoca perquè els mòbils no estiguen a sobre de la taula a l'hora de dinar i sopar. “Si eixim una estona en família, ha de quedar clar que els mòbils es duen però no s'usen”, rebla.

I quina és l'edat més adequada perquè un infant tinga un *smartphone* (un mòbil amb connexió a internet)? “Depèn de cada cas i de l'acompanyament que hages fet. Hi ha xiquets que a nou anys podrien usar-lo i uns altres que caldria esperar una mica més. En tot cas, sempre sota la supervisió dels pares”, conclou. “El que no té sentit és deixar-los al seu albir: molts pares no saben que Instagram existeix”, diu en referència a una de les xarxes socials més populars entre els joves.

“Tenim la responsabilitat de saber com funcionen les xarxes. Si els nostres fills hi són, nosaltres també”.

“Sovint es confon fer servir tecnologia amb saber com funciona. Molts pares pensen que el seu fill serà el nou Steve Jobs perquè es passa tot el dia enganxat al mòbil. Però molt pocs saben com programar-lo perquè funcioni diferent de com el fabricant l'ha programat”, assegurava Oliver en l'entrevista citada adés.

POTENCIALITATS I PERILLS DELS VIDEOJOC

En el bosc de pantalles, l'ús abusiu de videojocs entre els més joves és una de les variables que més inquietud genera entre els pares. “Un videojoc, ben usat, té moltes possibilitats”, assegura Susanna Lluna, “moltes de les coses que passen en els jocs poden passar en la realitat, però ací, com en l'ús del mòbil, la clau és l'acompanyament dels adults. Els pares han de saber a què juguen els seus fills”, diu, després de relatar que uns coneguts